

цѣ-тѣ да проповѣдувать на Хазары-ты. А кога-то ся вържили отъ тамъ пратили ги съ сѣщѣ-тѣ пакъ Миссиѣ и въ Моравиѣ, дѣто като отивали минѣли прѣзъ Българиѣ, поспрѣли ся тамъ нѣколко врѣмя, и Методій тогава сполучилъ да расположи Българскыя царь Бориса, за да ся кръсти. Като отишли въ Моравиѣ, тѣ скоро насадили тамъ Христианство-то. Нѣ появяваніе-то на Грьцкы проповѣдници въ Германиѣ измежду Славяны-ты, никакъ не было приятно нити на нѣмскы-ты епископы, нити на папѣ-тѣ. Затова Папа Николай повыкалъ братія-та Кирилла и Методія въ Римъ. Тѣ тръгнѣли да идѣтъ и носяли съ себе си и прѣвода на Св. Писаніе, и мощы-ты на Св. Климента, нѣ не го заварили живъ. Намѣсто него ги приѣлъ благосклонно другъ Папа — Адрианъ, и одобрилъ Славянскѣ-тѣ службѣ, кожд-то бѣхъ съставили. Св. Кириллъ умрѣлъ схимонахъ въ Римъ, а Методій ся вържилъ пакъ при Славяны-ты. Нѣ породены-ты междуособія въ Моравиѣ го накарали да ся дръпне заедно съ ученицы-ты си въ Панониѣ, дѣто Панонскый князь — Коцель го приѣлъ много благосклонно, и му испросилъ отъ папѣ-тѣ сани, Панонскы Архиепископъ. Нѣмско-то духовенство тогава ся раздразило още повече, и въорѣжило отгорѣму германскыя императоръ, и Моравскыя князь Святополка, та го докарало чякъ до заточеніе. Нѣ папа Иванъ VIII-ый запрѣтилъ на своеволны-ты нѣмскы епископы да служатъ, а Методія пакъ възвърнулъ на службѣ-тѣ му, и даже, по исканіе-то на Моравци-ты, го провъзгласилъ и за Архиепископъ Моравскы. Нѣмскы-ти епископы тогава го наклеветили на папѣ-тѣ пакъ, че не исповѣдувалъ происхожденіе-то на Св. Духа и отъ Сына, и не припознавалъ ужъ папскѣ-тѣ власть, та заради това служялъ и на Славянскы. Папа-та веднага запрѣтилъ Славянско-то Богослуженіе, и повыкалъ Методія въ Римъ, дѣто оправданъ на Сѣбора, вържилъ ся още едижъ пакъ съ сѣщы-ты правдины въ Моравиѣ. Тогава Нѣмци-ти ся помѣчили да спечелить расположеніе-то пакъ на Святополка, и го въорѣжили срѣщу Методія, кой-то посрѣдъ Апостолскы-ты си трудове и жялости умрѣлъ прѣзъ Априлія 885 г., и Нѣмци-ти му испѣдили тогава ученицы-ты, кои-то прѣминажи въ Българиѣ.

Хазари-ти, кои-то сѣ отъ едно племя съ стары-ты Турци, отдавна още живѣхъ между Каспійско и Черно-море. Въ началъ на VII-ыя вѣкъ тѣ призѣли Крымскыя полуостровъ отъ Византійскы-ты императоры, и влѣзли въ политическы сношенія съ Гьрци-ты. Хазари-ти ся дѣляхъ на много поколѣнія, отъ кои-то сяко си имаше особитъ князь, нѣ сичкы вкупъ ся покорявахъ прѣдъ властѣ-тѣ на единъ по-горень отъ тѣхъ Ханъ или Каганъ. Въ 858 годинѣ тоя тѣхень ханъ ся обрнулъ камъ Цариградъ, и поискалъ да му пратятъ нѣкой ученъ чловѣкъ отъ тамъ, за да раскаже на подданници-ты му, че христианска-та вѣра е по-горня отъ Еврейскѣ-тѣ и Моаметанскѣ-тѣ, понеже Іудей-ти и Сарацини-ти ся мѣчали вече да ги привлѣкѣтъ на вѣрѣ-тѣ си. Тогава императоръ Михаилъ III-ий избралъ за тѣзи важнѣ работѣ знаменитыя по ученіе-то си Константина философа, кой-то тръгнѣлъ заедно съ брата